

[Ib Christensen]

givelse af kronen og indgreb mod inflationskilderne. Kravet om hurtige beslutninger kan snart komme over os, hvorfor regeringen må være rede til at gribe ind med kort varsel, og den vil da finde retsforbundet rede til seriøse forhandlinger.

Efter vores opfattelse er valutapolitikken et af kernepunkterne i den økonomiske politik. Det er en ganske uholdbar situation, at kronen reelt bliver revalueret med de betalingsbalancemæssige forudsætninger, vi har. Det koster dyrt i enorm gældsætning til udlandet og deraf flydende afhængighed. Den prestigebetonede høje kronekurs, som fremkommer i kraft af lænkningen til D-marken gennem den såkaldte valutaslange, har sikkert også sin hårde og barske pris i form af en masse arbejdsløshed, som nu ifølge regeringens oversigt i forbindelse med denne finanslov betyder 15.000 flere arbejdsløse på årsbasis, heltidsarbejdsløse, om jeg så må sige. Det vil sige, at man regner med 165.000 arbejdsløse i realiteten, og det vil sige til næste vinter måske en kvart million arbejdsløse uden nogen som helst antydning af udsigt til, at denne situation vil blive ændret. Det er i virkeligheden det mest rystende i forbindelse med dette finanslovsforslag. Så meget vigtigere må det da være, at regeringen griber ind mod inflationskilderne, samtidig med at den fører en beskæftigelsesfremmende politik.

Vi har fra retsforbundets folketingsgruppes side fremsat forslag til beslutning om en jordreform, og det har glædet os, regeringens lovkontor har erklæret, at dette forslag, som betyder en total samfundsovertagelse af de natur- og samfundsskabte jordværdier og et endegyldigt stop for al jordspekulation i løbet af 20 år, er i overensstemmelse med grundloven.

Jeg vil gerne ganske kort fremføre nogle argumenter for, at regeringen ændrer signaler på det jordpolitiske område, hvor man hidtil har ført den politik, at man har lettet grundbeskatningen i stedet for at forøge den. For det første vil det være muligt at lette skatten på arbejde. For det andet vil det være muligt at bremse en farlig inflationskilde. Det er f.eks. ikke bare en følge af, at forbrugerpriserne er steget fire gange siden 1950, hr. Jens Møller, at grundpriserne i Frederiksborg amt er steget 59 gange. Grundpriserne i Frederiksborg amt f.eks. er 59-doblet, og forbrugerpriserne er firdoblet i perioden 1950 til

1975. Så er det lidt vanskeligt at føle sig overbevist af hr. Jens Møllers forklaring om, at det er, fordi vi har inflation, at grundpriserne og ejendomspriserne stiger. Det er mere kompliceret end som så. Men det er klart, at det forhold, at vi har en almindelig inflation, også betinger en ekstra stigning i jord- og ejendomspriser.

For det tredje betyder det, at der skabes muligheder og baggrund for en lavere rente, og rentebyrden er næsten lige så stor for virksomheder som lønudgifterne i forbindelse med etablering af nye arbejdspladser. Danmark er måske det land i verden, der har de dyreste omkostninger, når vi lægger lønomkostninger og renteomkostninger sammen, ved etablering af nye arbejdspladser. Der ligger også deri en forklaring på vores uhygelige arbejdsløhedssituation.

Endelig bliver der mulighed for, når man ændrer den nuværende politik, hvorefter det giver 3 eller 4 gange så stort et afkast at anbringe pengene i jord som at anbringe pengene i arbejdspladser, at erhvervslivet kan få investeringsmidler. Det kan også lette generationsskiftet, således som husmændenes formand, Chr. Sørensen, forleden udtrykte det på husmændenes landsmøde.

Endelig må det også være rigtigt at henvise til Industrirådets formand, hr. Brüniche-Olsen, der nu også har fået øjnene op for, hvor erhvervsfjendtlig den politik, der føres, er, og som med rette påpeger, at skal man få lønmodtagerne til at holde tilbage med indkomstkraft, må man også gribe ind på dette område, således som samtlige lønmodtagerorganisationer gentagne gange, men uden at regeringen har villet lytte til dem, har krævet.

Det bliver vanskeligt at se, hvorledes regeringen vil kunne få flertal for noget, der ligner ØD, navnlig på baggrund af den dagsordendebat, vi havde i december. Derimod er det gentagne gange blevet påpeget, at hvis regeringen vil, er der et flertal for et effektivt stop for spekulation i jord og fast ejendom. Det er hidtil strandet på regeringens manglende vilje, og det er strandet på, at regeringen har søgt sig andre forligspartnere, der som betaling for at indgå forlig har krævet den stik modsatte politik på det område end den, regeringen officielt står for.

Hr. Erling Olsen talte om indkomspolitikken og faren for, at man så at sige gensidigt konkurrerede hinanden ned, i kraft af at de